

Sygn. akt II CSK 55/11

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa Gminy Miasta S.
przeciwko Marcie M. i Rafałowi M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 lipca 2011 r.,
na skutek skarg kasacyjnych pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w S.
z dnia 16 września 2010 r., sygn. akt I ACa 391/10,

**odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania
i zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej
kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaze, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnicy pozwanych Marty M. i Rafała M. w skargach kasacyjnych wniesionych od wyroku Sądu Apelacyjnego w S. z dnia 16 września 2010 r. wnioski o ich przyjęcie do rozpoznania oparli na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnień wniosków o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że powołane przesłanki zostały wykazane.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie i doktrynie poglądem przyjęcie skargi do rozpoznania może uzasadniać jedynie zagadnienie prawne, które nie zostało dotychczas rozstrzygnięte, a którego rozstrzygnięcie przyczyniłoby się do rozpoznania sprawy oraz rozwoju prawa (zob. m.in. postanowienia SN z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC z 2002 r., nr 1, poz. 11 i z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 nie publ.). Przedstawiony w uzasadnieniu wniosków o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania problem nie jest zagadnieniem nowym. W przedmiocie ustalenia prawa czasowo właściwego dla oceny obowiązku zwrotu kwoty również udzielonej bonifikacie po waloryzacji przewidzianego w wielokrotnie nowelizowanym art. 68 ustawy o gospodarce nieruchomościami Sąd Najwyższy już się wypowiedział. Między innymi w uchwałach: z dnia 6 listopada 2002 r., III CZP 59/02, OSNC 2003, nr 7-8, poz. 101; z dnia 9 grudnia 2005 r., III CZP

112/05, OSNC 2006, nr 11, poz. 184 oraz z dnia 17 grudnia 2010 r., III CZP 102/10, Biul. SN 2010, nr 12, s. 11 uznał, że miarodajna jest chwila pierwotnego nabycia nieruchomości. W uchwale z dnia 24 lutego 2010 r., III CZP 131/09, OSNC 2010, nr 9, poz. 118 stwierdził natomiast, że właściwe są przepisy obowiązujące w chwili zbycia nieruchomości. Opisana rozbieżność nie ma jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ w rozpatrywanym przypadku zarówno nabycie jak i zbycie nieruchomości nastąpiło pod rządami przepisów, które nie przewidywały wyłączenia obowiązku zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po waloryzacji w sytuacji zbycia lokalu mieszkalnego i przeznaczenia uzyskanych w ten sposób środków na nabycie innego lokalu mieszkalnego. Powołany w obu skargach kasacyjnych pogląd G. Bieńka, który według skarżących miałby uzasadniać te skargi dotyczy zupełnie innego, niż w sprawie stanu faktycznego oraz zupełnie innej kwestii prawnej związanej ze zmianą z fakultatywnego na obligatoryjne dochodzenie zwrotu udzielonej bonifikaty.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinni wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały kwalifikowany charakter i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie SN z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Takich okoliczności skarżący nie wykazali.

Na marginesie należy wskazać, że zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. nie może być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). Niedopuszczalne jest zatem także powoływanie się na naruszenie tego artykułu w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

